

Partier her i Landet, at vi saa vist med Sorg paa, at disse 7 Mill. Kr. var til Stede i Kassen. Jeg ved ikke, om man deraf modsætningsvis kan slutte, at hvis det gaar Landet ilde under en ikke-socialdemokratisk Regering, vil det ærede Medlem Hr. Stauning og Socialdemokratiet se paa det med Glæde. Det maa man vel kunne slutte deraf, men det ærede Medlem kan ikke slutte saadant for vort Vedkommende. Nej, vi ser med Glæde paa, at disse Penge er sparet, for vi gaar selvfølgelig ud fra, at der ikke var Anledning til at bruge dem, og vi ser gerne, at der er Penge i Kassen; men jeg peger blot paa, hvor det er, de har sparet dem. Mere har jeg ikke at sige om det aflagte Statsregnskab; jeg har ønsket at gøre opmærksom herpaa, for at de Herrer kunde have dette at tænke over, og for at de ikke skulde blive alt for glade.

Det vigtigste ved det fremlagte Finanslovsforslag ligger deri, at det er Udtryk for de Besparelser, der blev gennemført i Fjor. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer kan erindre, at da Ministeren fremlagde Finanslovsforslaget, pegede han paa, at man i det aflagte Statsregnskab egentlig har den allerførste Begyndelse til den nye Politik, altsaa den, der maatte blive en Følge af Kronstigningen. Der er en ganske lille Begyndelse, den findes i Nedsættelsen af Portotaksterne, den var alle enige om, og den har altsaa faaet Udtryk i det aflagte Statsregnskab. Paa den gældende Finanslov er der naturligvis en hel Del mere, der er største Parten, og paa det Finanslovsforslag, som nu er fremlagt paa Rigsdagen, er der igen en ganske betydelig Del mere, men først den Dag i Oktober 1930, da den Finansminister, som sidder til den Tid, fremlægger Statsregnskabet for 1929—30, vil det danske Folk kunne gøre op, hvad sidste Vinters Besparelsepolitik har medført. Det beviser, at Rettens Vej er lang og trang, først 4 eller, rettere sagt, 5 Aar efter, at Valutapolitikken er gennemført, vil det danske Folk faa et Overblik over det Arbejde, der senere maatte gøres, for at den kunde blive bragt i Høj-sædet. Det viser een Ting mere, nemlig at den socialdemokratiske Regering har forsømt i rette Tid at gennemføre de Foranstaltninger, der burde være gaaet Arm i Arm med Kronstigningen; nu kommer de 4—5 Aar bagefter.

Den højtærede Finansminister udtalte — og for Resten er der ogsaa peget derpaa i Trontalen —, at den Politik, der begyndte i Fjor, Nedsættelsespolitikken, som vi kalder den med et enkelt Ord, bør fortsættes i denne

Vinter. Deri er jeg for saa vidt ikke uenig, som man naturligvis altid skal spare paa de Steder, hvor det er muligt at spare, og paa et Budget paa 316 Mill. Kr. vil der naturligvis altid kunne spares hist og her. Naar jeg ser paa Finanslovsforslagets Udgiftsparagraffer, tror jeg imidlertid ikke, det vil være muligt at spare ret meget. For at tage en enkelt Post, hvor man kan se, der kan spares rent administrativt, skal jeg nævne Posten Kontorholdsudgifterne ved Byretten. Denne Post er gaaet ned fra smaa 200 000 Kr. i 1925—26 til under 125 000 Kr. nu. Det beviser altsaa, at der meget vel hist og her kan spares noget administrativt; og hvad man kan pille ud af den Slags Ting, det bør man selvfølgelig altid gøre i Tider som disse, men jeg vover at paastaa, at der kun er to Budgetter paa Finanslovsforslaget, hvor Udgiftposterne kan reduceres nævneværdigt. Det ene er allerede nævnt i Trontalen, og ogsaa den højtærede Finansminister har peget paa det, idet det er oplyst, at Forsvarsministeren er ved at revidere Hær- og Flaadeloven. Naar disse Love er revideret, kommer der altsaa en Nedgang. Det andet Budget, hvor der kan spares nævneværdigt, er Undervisningsministeriets Budget.

Hvis De vil se paa de andre Budgetter og trække det fra, vi reducerede dem med i Fjor, og samtidig trække det fra, vi ikke kan røre ved, f. Eks. Statsgælden, vil det kun være ganske lidt, der kan spares. Derfor er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Korsgaard, naar han forleden Dag udtalte, at Interessen ved Finanslovsforslaget i Virkeligheden knytter sig til Indtægtsparagrafferne, det er dem, der er afgørende for den finansielle Stilling her i Landet, og da særlig § 2: Statsvirksomhederne, og § 5: Skatteparagraffen.

Hvis man nu vil spørge, om jeg da ikke — efter dette pessimistiske Syn paa Udgiftsparagrafferne — mener, der vil kunne komme nogen Lettelse for Befolkningen i kommende Aar, vil jeg svare, at jeg tror godt, det er muligt. Jeg har endnu ikke opgivet Haabet om, at Pristallet en Gang vil gaa ned, saa at der derigennem kan komme en Lettelse paa Udgiftskontiene. Dernæst maa man formode, at der navnlig ved Statsbanerne — da der nu er kommet en mere økonomisk Ledelse: Reduktion af Udgifterne og af Taksterne, saa at Statsbanerne kan konkurrere med andre Befordringsmidler — vil komme en bedre Balance; og jeg ser netop det væsentligste Middel til i Fremtiden at skaffe Lettelse paa Statens Budget deri, at Tilskuddet til Statsbanerne, i det hele